

Abstenció? No, gràcies!

written by Joan Fonollosa | 13 d'abril de 2019

Davant la marató electoral que se'ns aproxima, i especialment de cara a la primera d'aquestes tres eleccions, sembla que hi ha entre els independentistes una temptació molt perillosa: no anar a votar. No sé si aquesta temptació està gaire estesa, però em semblaria molt greu que ho fos, i és per contribuir a evitar-ho que escric aquest article.

Les raons per no anar a votar són variades: que si ens van enganyar, que si no han tingut mai la intenció de fer la independència, que si no són capaços d'anar junts, que si s'estan fent enrere, que si s'ha de canviar aquesta colla ... No les discutiré pas aquestes raons, entre altres coses perquè en comparteixo una bona part. Però no és d'això del que es tracta ara.

Aquestes tres eleccions són crucials: cal que l'independentisme les guanyi totes tres i amb una majoria de vots que superi el 50%. Una fita que, diguin el que diguin, està al nostre abast. Però per això no s'ha de quedar a casa ni un sol vot. Uns resultats així serien un clam molt important per a tothom: a l'exterior (a Europa i també a la resta del món), a Espanya i fins i tot per als mateixos que volem castigar. En canvi, una victòria, per migrada que sigui no ja dels del 155 sinó fins i tot dels tebis es vendria com que això s'ha acabat i Europa i Espanya respirarien tranquil·les. No ho podem permetre, de cap manera: els 1066 ferits de l'1-0 no s'ho mereixen.

Us posaré dos exemples del que pot passar. Primer: sabeu per què a Andalusia hi ha el govern que hi ha? Doncs perquè molts votants del PSOE el van voler castigar electoralment i no ho van fer pas votant el tripartit fatxa, sinó simplement quedant-se a casa. Segon: fa vuit anys, un alcalde d'un poble català se'm queixava amargament que havia perdut l'alcaldia

contra tot pronòstic: “si sabessis la quantitat de gent que aquests dies em diu que si ho haguessin sabut m’haurien votat, però com que era tan clar que guanyaria els va fer mandra anar a votar”. El resultat: va ser la força més votada però sense majoria absoluta, l’oposició va pactar i el van fer fora. No anar a votar té això: **Cada vot que es queda a casa és un vot dels altres que no es compensa.**

Ja sé que molts teniu –tenim– ganes de castigar determinats partits i determinades persones. I això com es fa?, preguntareu. Doncs em sap greu dir-vos-ho, però no es pot. És una altra de les conseqüències del nefast sistema electoral que patim des del 78 i s’haurà d’arreglar quan tinguem la República, però de moment cal aguantar-se: no es pot i menys en les circumstàncies actuals.

En la primera de les tres eleccions, les espanyoles, és especialment important tenir-ho clar, perquè és on hi ha més gent que està temptada de no votar, entre altres coses perquè “jo ja no em sento espanyol i no tinc perquè votar a les eleccions del país veí”. A aquests jo els diria allò de *¿qué pone en tu DNI?*: ens agradi o no, encara en som, d’espanyols, i el que es decideixi allà influeix en les nostres vides. A més una presència important de diputats presumptament independentistes pot influir en la formació (o no) de govern i, es vulgui o no, forçarà els líders d’aquests partits a ser menys covards, fins i tot contra la seva voluntat, si cal. I si no fan el que han de fer, ja els passarem factura en les eleccions al Parlament de Catalunya.

Una proposta que he sentit i que és especialment perillosa és aquesta: “si acabo votant, igual ho faig per Vox, a veure si així rebenta tot d’una vegada”. Sapigueu que si ha de rebentar així –cosa que tampoc no és segura– ho farà de la pitjor manera possible, i el teu vot comptarà com el d’un franquista més a Catalunya. Per tant, ni parlar-ne.

En quant les europees, ve a ser el mateix, però amb una

exposició més directa encara davant de tot el món: una majoria de vot independentistes seria un cop de puny molt fort sobre la taula en el sentit que això va de veres i no s'atura.

Finalment, a les municipals, més enllà de la casuística pròpia de cada lloc, és important que hi hagi una majoria d'ajuntaments independentistes i, molt especialment, allà on fins ara no n'hi havia, amb Barcelona en primer lloc.

Per tant, cal que tots els vots independentistes votin tres vegades per forces que –si més no– constin com a independentistes. Perquè quedi clar: amb un nom o altre, en una coalició o altra, un d'aquests cinc: CUP, ERC, Front Republicà, Junts per Catalunya o Primàries (Nota: els he posat en ordre alfabètic perquè quedi clar que no demano el vot per a cap d'ells, sinó per al conjunt; jo tinc les meves preferències però ara i aquí no és el lloc ni el moment per dir-les).

Estic segur que deveu compartir tots aquests raonaments, però encara segurament us quedi una altra pregunta: a qui voto? Uns per això, altres per allò... no n'hi ha cap que m'acabi d'agradar. Doncs mireu, per molt decebuts o enganyats que us sentiu o per molt emprenyats que estigueu, voteu. **Doneu-li les voltes que vulgueu i voteu amb el nas ben tapat, però voteu!**

I si no sou capaços de decidir-vos per cap, sempre podeu seguir aquest mètode:

- 1) Agafeu una papereta de cada una d'aquestes candidatures i fiqueu-les en sobres de votació, una a cada sobre.
- 2) Barregeu ben barrejats els sobres, fins que ja no sapigueu què hi ha dins de cadascun.
- 3) Agafeu un d'aquests sobres, fiqueu-lo a l'urna i llenceu els altres al contenidor blau, sense mirar a dins de cap sobre.

Ah, una altra cosa: cal una vigilància ben estreta de tot el que passi als col·legis, que les trampes estan a l'ordre del

dia, com ja vaig advertir en el [seu dia](#) i demostra [aquest treball](#).